

Συνοδοιοπορία ευθύνης στην ποιμαντική των νέων: 10ο πανελλήνιο Συνέδριο

/ Γνώμες

Όταν ένα γεγονός όχι μόνον επαναλαμβάνεται αλλά φθάνει στην 10η πραγματοποίησή του, τότε δεν σου αρκεί απλώς «να σβήσεις κεράκια στην τούρτα» γιορτάζοντας μία επέτειο, αλλά κυρίως και πρωτίστως να επιχειρήσεις έναν τίμιο απολογισμό με ειλικρίνεια και γενναιότητα.

- Του π. Συμεών Βενετσιάνου (Διευθυντής του Ιδρύματος Νεότητας και Οικογένειας της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών)

Είχαμε την εξαιρετική ευλογία να ζήσουμε φέτος, το τριήμερο 1η έως 3

Σεπτεμβρίου, τη σύγκληση του 10ου Συνεδρίου Ιερέων νεότητος και Στελεχών νεότητος (κυρίως Κατηχητών και Κατηχητριών) της Εκκλησίας της Ελλάδος, που διοργάνωσε -στην ιερά Μητρόπολη Περιστερίου- η Συνοδική Επιτροπή Χριστιανικής Αγωγής και Νεότητος, μία από τις δώδεκα Επιτροπές που λειτουργούν υπό την ευλογία και την άμεση εποπτεία της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Έχοντας συμμετάσχει, με την ευλογία του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου μας Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερωνύμου Β΄, στις περισσότερες από αυτές τις συνεδριακές συναντήσεις, θα τολμούσα σήμερα να μοιραστώ εμπειρίες, προβληματισμούς και συμπεράσματα τόσο από τις εισηγήσεις, τις ομάδες εργασίας και τα παιδαγωγικά εργαστήρια, όσο και από την κοινή ζωή, τις συζητήσεις και το μοίρασμα της αγωνίας με ανθρώπους που κουβαλούν το βάρος της ευθύνης για την ποιμαντική των παιδιών και των νέων, σε καιρούς δύσκολους και για πολλούς οριακά απογοητευτικούς.

Η πρώτη κατάθεση έχει να κάνει ακριβώς με τους ανθρώπους αυτούς, Κληρικούς και λαϊκούς. Τέλη Αυγούστου ή αρχές Σεπτεμβρίου ξεκινούσαν από τις εσχατιές της πατρίδας μας και τις μεγάλες πόλεις για να διανυκτερεύσουν σε κατασκηνωτικούς θαλάμους, να ακούσουν και να διαλεχθούν, να ωφεληθούν και να ωφεληθούν, να συμμετάσχουν σε παιχνίδια γνωριμίας, να φτιάξουν χειροτεχνίες, να λάβουν μέρος στη δραματοποίηση βιβλικών ιστοριών! Ποια δύναμη τούς κίνησε; Ποια «αγία τρέλα» τούς έκανε να έλθουν και την επόμενη χρονιά;

Ναι, το Κατηχητικό δεν πέθανε! Διότι υπάρχουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι -παντού, όπου μπορείς να φανταστείς- που διακονούν την κατήχηση με πιστότητα, εγκυρότητα, ενθουσιασμό, που δίνουν νόημα και προοπτική στις αναζητήσεις των νέων. Έχοντας το αίσθημα ότι κανείς δεν τα γνωρίζει όλα, είναι έτοιμοι να επιμορφωθούν, να αναθεωρήσουν, να βελτιώσουν, το ωραιότερο από όλα: να «κλέψουν» πρωτότυπες ιδέες για να τις εφαρμόσουν στο δικό τους μετερίζι. Με αδιανόητη ταπείνωση και γνήσιο εκκλησιαστικό ήθος, παρουσιάζουν όλα όσα εκείνοι μοχθούν για την κατήχηση παιδιών και εφήβων, απλώνοντάς τα στο κοινό τραπέζι για να καταστεί ομοτράπεζός τους καθένας που θα επιθυμούσε να μοιραστεί εμπειρίες και κατηχητικά εργαλεία. Ακριβώς διότι το «έργο» δεν είναι δικό μας, αλλά του Χριστού και της Εκκλησίας, είναι πέραν πάσης συζητήσεως η βεβαιότητα πως δεν υπάρχει αποκλειστικότητα αλλά έχουμε «ἅπαντα κοινά» (Πράξ. 2,44) και ο καθένας καλείται να στηρίξει τις προσπάθειες του άλλου μα και να στηριχθεί από αυτόν.

Η δεύτερη διαπίστωση αφορά στην ολοπρόθυμη διάθεση καταξιωμένων ανθρώπων όχι απλώς να βοηθήσουν αλλά να συνοδοιπορήσουν μαζί μας, προσφέροντας τη

γνώση και την εμπειρία τους. Αρχιερείς, ιερείς, καθηγητές πανεπιστημίου, θεολόγοι, επιστήμονες διαφόρων ειδικοτήτων μπήκαν στον κόπο και μάς έκαναν την τιμή να έλθουν, εκεί όπου κατά καιρούς γινόταν η σύγκληση του Συνεδρίου, είτε για να πραγματοποιήσουν την κεντρική εισήγηση είτε για να συντονίσουν ομάδες εργασίας και κατηχητικά εργαστήρια. Εμάς μάς ωφέλησαν κι εκείνοι το χάρηκαν. Η ευγνωμοσύνη μας εκφράζεται πολυτρόπως και η αυθάδειά μας στο ότι δεν εκλήθησαν μόνο μία φορά!

Η τρίτη αναφορά έχει να κάνει με τη στάση της ποιμαίνουσας Εκκλησίας, οπωσδήποτε θετική και ενισχυτική. Η κατήχηση ήταν πάντα και θα είναι πάντα έργο και ευθύνη της Εκκλησίας. «Καθένας που θα επικαλεσθεί με πίστη το όνομα του Κυρίου, θα σωθεί», υπογραμμίζει ο Απόστολος Παύλος και αναρωτιέται: «Πώς όμως θα επικαλεσθούν Κάποιον που δεν πιστεύουν; Και πώς θα πιστέψουν χωρίς να ακούσουν; Και πώς θα ακούσουν χωρίς κάποιος να τους κηρύξει;» (Ρωμ. 10,13-14).

Οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου ενημερώνονταν πάντα με ενδιαφέρον και ενέκριναν τα Συνέδρια αυτά, τη θεματολογία και τους ομιλητές, προσφέροντας ηθικά και υλικά τη συνδρομή τους στην πραγματοποίησή των. Οι Ιερές Μητροπόλεις, που φιλοξένησαν τις συνεδριακές συναντήσεις, ανέλαβαν το διακόνημα αυτό με ωραία διάθεση, ζεστή υποδοχή και καρδιακή φιλοξενία. Είχαμε την ευκαιρία να γνωρίσουμε εξαιρετικούς ανθρώπους, τους επισκόπους, τους ιερείς, τους συνεργάτες του ποιμαντικού έργου, που είδαν όχι ως αγγαρεία αλλά ως τιμή και χαρά τη συνεισφορά τους στην επιτυχία της προσπάθειας. Το είχαμε φανταστεί, αλλά τελικά το ζήσαμε κιόλας: η Εκκλησία όχι μόνο διαθέτει αλλά στηρίζεται στους απειράριθμους εθελοντές της, που μεταφράζουν το Ευαγγέλιο από βιβλίο σε καθημερινότητα, εφαρμόζοντας το λόγο και το παράδειγμα του Χριστού: «ὃς ἔάν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος» (Μάρκ. 10,43).

Ενώ φυσικά, τελευταία αλλά πολύ σημαντική, δεν μπορεί παρά να είναι η ευγνώμονα αναφορά μας στη Συνοδική Επιτροπή Χριστιανικής Αγωγής και Νεότητας, στους αρχιερείς, τους ιερείς, τα λαϊκά μέλη της και τον γραμματέα της π. Πολύκαρπο, καθώς αναλαμβάνουν την πρωτοβουλία και την ευθύνη, με αυτήν αλλά και με άλλες προσπάθειες, να φέρουν κοντά τους ανθρώπους που διακονούν την ποιμαντική της νεότητας και κυρίως να φέρουν κοντά τους νέους ανθρώπους στον Χριστό και την Εκκλησία, καταδεικνύοντας την χριστιανική ζωή ως ελευθερία, ελπίδα, κοινωνία αγάπης.

Ας το συνεχίσουμε! Και ας το πάμε πιο μακριά και πιο ψηλά! Ελπιδοφόρο και ζείδωρο ότι φθάσαμε στην 10η σύγκληση αυτού του Συνεδρίου. Τώρα πλέον, οι νεώτερες γενιές των κληρικών, των κατηχητών και των κατηχητριών ας δώσουν

νέα πνοή και όραμα στην παλιά περπατησιά, με πίστη και αισιοδοξία, με καρδιά και με νου, με τη βεβαιότητα ότι θα είναι πάντα εναργής και απαιτητικός ο προτρεπτικός λόγος του Χριστού: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά έθνη... διδάσκοντες αυτούς τηρεΐν πάντα όσα ένετειλάμην υμΐν» (Ματθ. 28,19-20).